

Estigueu-ne segurs

20/IX/1997

Un aspecte menor de l'ús conflictiu del verb estar és el purament formal. Aquest ral, és clar, ja que tots els dubtes que pot suscitar es poden resoldre fàcilment amb la simple consulta a una taula de conjugació dels verbs irregulars. Però com que a cops hom no dubta, i com que, tal com hem insinuat, existeixen, de fet, unes formes considerades incorrec-tes de verb estar, el resultat és que molt sovint aquestes formes s'esmunyen inadvertidament fins i tot en redaccions prou acurades.

Aquestes formes impròpies del verb estar corresponen a les dues primeres persones del plural de l'imperatiu i del present de subjuntiu i a totes les de l'imperfet de subjuntiu, en les quals cal tenir en compte la presència d'una g irregular. Les frases en què solen aparèixer aquestes formes impròpies són dels tipus següents: «Estem-ne» satisfets, del resultat. «Esteu-ne» segurs, de qui són els culpables. No convé que us hi «esteu». Ens demanen que «estem tranquils. No volia que «estés» trist. Els va dir que «estessin» quiets. Sempre volia que «estéssim» per ell. **Totes les formes correctes del verb estar d'aquestes oracions han de contenir aquesta g irregular (precedida d'una i** : Estiguem-ne satisfets, del resultat. Estigueu-ne segurs, de qui són els culpables. No convé que us hi estigueu. Ens demanen que estiguem tranquils. No volia que estigués trist. Els va dir que estiguessin quiets. Sempre volia que estiguéssim per ell.

Notem que les formes de segona persona de l'imperatiu són sovint usades per a manar o demanar a algú que deixi de fer alguna cosa, amb un valor gairebé interjeccional: Estigues, d'una vegada! Au, nois: estigueu! **De fet, podem considerar que aquestes oracions són reduccions de Estigues quiet i Estigueu quiets. Rarament, en aquestes expressions tan vives, trobaríem estigueu substituït per «esteu», i això pot ajudar a fer recordar quines són les formes correctes del verb estar.**

ALBERT JANE